

Quan les mentides venen enganyades

Un relat de: [Trossets del que penso](#)

A les portes obertes
no hi vull posar baldes
per que entris i surtis
quan vulguis d'elles.
Que res et retingui
ni somriures ni rialles,
ni carícies ni estimades,
si ja no sóc
un trosset dels teus somnis,
amb estrelles dibuixades.
No seré jo
qui et tallarà les ales,
ni et marcarà camins
amb les meves petjades.
Ets lliure sempre amb mi.
Vull que ho sàpigues.
Que no et quedi inquietud
de pensar que et retinc,
per no sentir-me sola
si no et tinc.
Fàcil és dir i no sentir
quan les mentides venen enganyades.
Per que quan em tornis a veure
l'escalfor del teu pit
no et faci mal decidir,
si em corresponen dues besades
o quelcom més íntim
en el llit de les ànimes.
Ja sé que tot
no és amor el que mastegues,
però quan em toques l'ànima
sóc aquella cosa dolça
que deixa de ser
per un seria,
en el bressol
de qui decideix si l'agonia,
es vesteix de dol
o seda fina.
Fàcil és dir i no sentir
quan les mentides venen enganyades
de dins de mi,
a un tu que reclama vida
que no vols mai sentir.
Sóc aquella cosa dolça
que deixa de ser
per un seria,
en el bressol de qui decideix si l'agonia,
es vesteix de dol o seda fina.
A les portes obertes,
no hi vull posar baldes...